

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY ARNAUD DE LAPORTE

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

— Τι λές ; Θά σωθῆ, Γιατρέ μου ;...
"Ο Γιατρός Πέτρος Χαμόν ἀφού ἐκύτταξε τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς νεαρῆς γυναίκας, σήκωσε λίγο τοὺς ὄμους του καὶ εἶπε μ' ἕνα ὑφος ἀρητημένο :

— Ποὺς ξέρει ! "Ολα μπορεῖ νά γίνουν !... "Ολα !...
"Εμειναν κ' ἡ δὴ δύο τοὺς μερικῆς στιγμῆς ἀκίνητοι καὶ ἀφανοί.
"Υστερα ἀπὸ λίγο ὁ γιατρός Χαμόν πρόσθεσε κυττάζοντας ἐρωτηματικά τὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς συζύγου :

— Μά γιατί ἐστειλες καὶ με φώναξες, Σουζάννα ;
— Γιατί ξέρω Πέτρο πῶς ἔχεις μεγάλη καρδιά καὶ πῶς δὲν θά μ' ἀφνης ποτέ μόνη στήν δυστυχία αὐτὴ πού με βρῆκε...

Χωρὶς νά εἶτε τίποτ' ἄλλο ὁ γιατρός Χαμόν, συγκινημένος ἀπὸ τὰ δάκρυα πού ἔβλεπε νὰ κυλοῦν τώρα στὰ μάτια τῆς Σουζάννας, ἔφερε μιά στιγμή τὸ χέρι του στὸ μέτωπο σάν νά ἤθελε νά διωχῆ κάποια σκέψη πού τὸν τυραννοῦσε, ἀνοίξε σιγὰ τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ βγῆκε ἔξω, ὑποσχεθείς πῶς θά ξαναγύριζε τὸ ἴδιο βράδυ.

"Ἡ Σουζάννα ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ ξαναγύρισε πάλι κοντὰ στὸν ἀρρωστο, ὁ ὅποιος τώρα εἶχε ἀρχίσει νά παραληρή δυνατά...

— Πίσω ὑποφέρε ! πῶς πονεῖς ! ἀγαπημένε μου εἶπε σιγὰ μόλις εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρρώστου πού φλογιζότανε ἀπὸ τὸ πυρετό.

"Ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ὀδύνη τῆς ψυχῆς της, ἡ νεαρὴ σύζυγος, στὴ τραγικὴ αὐτὴ ὥρα, ξανάφερε ἄθελα τὸ νοῦ της στὸ παρελθόν : "Ενας κόσμος ἀναμνήσεων τῆς παλιῆς τῆς ζωῆς ξαναχορτάνε τώρα ζωηρότατος καὶ πλημμύριζε τὴν ψυχὴ της :

Εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε δέκα χρόνια ! "Ἡ Σουζάννα Ντυμπρέγι εἶχε δώσει τὴν τρυφερὴ καρδιά τῶν 18 χρόνων της, στὸν γιατρό Πέτρο Χαμόν, πού τώρα εἶχε γίνε διασημὸς μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες του.

Παιδιά καὶ οἱ δύο τότε ἀφῆναν τὴ φαντασία τους νά πλάθῃ ἕνα σπορὸ ὄνειρα γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς τους καὶ καθὲ βράδυ, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι, βάζιζαν καὶ οἱ δύο κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ψιθυρίζοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλον λόγια ἀγάπης, λόγια τρυφερά, λόγια πού δὲν μποροῦν ποτε νά ξεχασθοῦνε.

Μά οἱ γονεῖς τῆς Σουζάννας δὲν θέλησαν ποτέ ν' ἀκούσουν τοὺς αὐτὸν τὸν ἔρωτα τῆς κόρης της. "Ανένδοτοι στὶς παρακλήσεις της τὴν ἀναγκάσανε νά παντρευθῆ τὸ μηχανικό Πασκάλ. "Οτι, πού ἦτανε δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός της, μὲ ὁ ὅποιος εἶχε χρήματα, πολλὰ χρήματα, τὸ μόνο προσὸν πού ζητοῦσαν γιὰ τὸν γαμπρό τους οἱ γονεῖς τῆς Σουζάννας.

Οἱ πρώτοι μῆνες τοῦ γάμου τὸν ὄηρξαν γιὰ τὴ Σουζάννα ἕνα ἀληθινὸ μαρτύριο. Ποτέ της δὲν ἀγάπησε τὸν ἄντρα της, ποτέ, οὔτε μιά στιγμή, δὲν ἔβγαλε ἀπ' τὸ νοῦ της τὴ σκέψη τοῦ Πέτρο.

"Ἐξουκνος καὶ πολὺ πεπειραμένος στὴ ζωὴ ὁ Πασκάλ κατάλαβε πολὺ γρήγορα ὅτι ἡ καρδιά τῆς γυναίκας του δὲν μποροῦσε πιά νά τὸν ἀνῆκει. Μά τί μποροῦσε πιά νά κάνει ; "Επειδὴ ἀπ' ἐνὸς ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο καὶ ἀπ' ἑτέρου γιατί συμπαιθοῦσε πολὺ τὴν Σουζάννα, ἀποφάσισε νά μὴ πῆ τίποτα καὶ νά μὴ δεῖξῃ ποτέ στὴν γυναίκα του, ὅτι εἶχε καταλάβει τὸ αἰσθημὰ της πρὸς τὸν γιατρό.

Καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ πέντε ἐτῶν ζωῆ ὁ Πασκάλ. "Οτι προσβληθεὶς ἀπὸ μηνιγγίτιδα πάλευε στὸ κρεβάτι του μὲ τὸ θάνατο.

Γιὰ μιά στιγμή ἡ Σουζάννα νόμισε πῶς ἄκουσε τὸν ἄντρα της νά τῆς λέη μέσα στὸν πυρετό του :

— "Οχι ! ὄχι ! Σουζάννα, δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ... ποτέ...

Μιά ἀπεριγραπτὴ συγκίνηση, πού ἦταν μαζὶ οἰκτος καὶ ἀγάπη, πλημμύρισε τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὴν ψυχὴ τῆς Σουζάννας.

— Ἐδῶ εἶμαι ! κοντὰ σου ! Μὴν ἀνησυχεῖς, θά σοῦ περάσουν ὅλα, ὅλα ! ψιθύρισε κυττάζοντας στὰ μάτια τὸ σύζυγό της...

Μά ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο. "Ἡ Σουζάννα ἐγύρισε τὸ κεφάλι νά νά ἰδῆ ποὺς εἶνε...

— Ἐπὶ εἶσαι Πέτρο ; εἶπε ἀμέσως ὅταν ἀνεγνώρισε ἀπὸ μακριὰ τὸν γιατρό, ὁ ὅποιος ἔρχότανε πρὸς τὸ μέρος της, γιὰ νά ἐπισκεφθῆ καὶ πάλι τὸν ἀρρωστο.

"Ἡ ἐπίσκεψις διήρκεσε ὀλίγα λεπτά καὶ ὕστερα ἡ Σουζάννα σέρνοντας κατὰ μέρος τὸν γιατρό στὸ πλαγινοῦ δωμάτιο ἔπεσε στὸ γόνατό του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνή, ἡ ὁποία πνιγότανε σὲ δυνατοὺς λυγμούς :

— Πρέπει νά τὸν σώσουμε ! Πρέπει νά τὸν κάνουμε καλά Πέ-

τρο... Εἶνε καθῆγον μας ὑποφέρει πολὺ... Δὲν φταίει αὐτός... "Οχι ! ὄχι !...

Μιά σιωπὴ ἀκολούθησε τὰ λόγια της. "Ο γιατρός Χαμόν τὴ κυττοῦσε χωρὶς νά τῆς μιλή κ' ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νά κλαίη μὲ τὸ μαντήλι στὰ χέρια... Πῶσος καιρὸς εἶχε περάσει ἀπὸ τότε πού κάποια καλοῦσε μὲ δάκρυα νά τὴν πάρῃ νά φύγουν μακριὰ, πολὺ μακριὰ, γιὰ νά κρύψουν ἐκεῖ τὸν ἔρωτά τους ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου...

"Ο γιατρός Χαμόν αἰσθάνθηκε ὄλο τὸ πρῶτο του αἰσθημα νά ξυπνήη ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς του. "Ἄθελα, χωρὶς νά ξερῃ οὔτε αὐτὸς τί ἔκανε, ἐσκυψε λίγο πρὸς τὴ Σουζάννα καὶ τῆς ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι...

— Σ' ἀγαπῶ ἀκόμα ! Σ' ἀγαπῶ ἀκόμα πολὺ... τῆς εἶπε, τρέμοντα ἀπὸ τὴν ταραχὴ του...

— Σῶπα ! σῶπα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀπεκρίθηκε σιγὰ ἐκείνη...

Μιά νέα σιωπὴ ἀκολούθησε. "Ἡ Σουζάννα εἶχε σηκωθῆ καὶ ὁ Πέτρος τὴν εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλί του. "Ἡ καρδιές τους χτυποῦσαν καὶ πάλι σάν τότε, κ' ἕνα φιλὶ πού πρόσφτασαν νά δώσουν τὴν τραγικὴ ἐκείνη στιγμὴ διὰ βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ἔμοιαζε μὲ τὸ πρῶτο ἐκείνο φιλὶ πού εἶχε νοιώσει ὁ ἕνας στὰ γέιλη τοῦ ἄλλου, κάποιο ἀλόγημο στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Σουζάννας...

"Ενας βαθὺς ἀναστεναγμὸς πού ἀκούστηκε στὴν κάμαρα τοῦ ἀρρώστου τοὺς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουν.

"Ο γιατρός ἔτρεξε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Πασκάλ καὶ ἡ Σουζάννα τὸν ἀκολούθησε.

— Πρέπει νά σωθῆ Πέτρο, πρέπει νά σωθῆ !... τοῦ ψιθύρισε πάλι ἡ Σουζάννα μόλις ἔφθασαν κοντὰ στὸν ἀρρωστο.

"Ο γιατρός Χαμόν ἔπιασε ἄλλη μιά φορά τὸ σφυγμὸ τοῦ ἀρρώστου, κούνησε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ χωρὶς νά πῆ τίποτα στὴ Σουζάννα προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι πού ἦτανε κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ βγάζοντας ἕνα μικρὸ καρνὲ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἄρχισε νά γράφῃ μιά συνταγή...

— Πρέπει νά πάρῃ αὐτὸ τὸ φάρμακο ἀμέσως, εἶπε σὲ λίγο στὴ Σουζάννα, δίνοντάς τῆς τὴν συνταγή.

"Ἡ νεαρὴ σύζυγος τοῦ Πασκάλ. "Οτι ἔτρεξε ἀμέσως μόνη της στὸ ἀπάντη φαρμακεῖο γιὰ νά προμηθευθῆ τὸ φάρμακο τοῦ ἀνδρός της, ἐνῶ ὁ γιατρός ἔμεινε κοντὰ στὸν ἀσθενῆ ἐκείνον πού λίγα χρόνια πρὶν, ὅταν ἦτανε πρὶν νέος εἶχε κλέψει τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς του... Χωρὶς νά θέλῃ αἰσθάνθηκε νά γεννιέται μέσα του ἕνα παράξενο αἰσθημα.

Μά πάλαι τότε ὁ γιατρός Χαμόν μὲ μιά δύναμη πού ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ ὑπαγόρευε νά σκεφθῆ πῶς εἶχε στὰ χέρια του τότε τὴ ψυχὴ τοῦ ἀντιζήλου του. Δὲν εἶχε παρὰ νὸ κἀνῆ ἕνα κίνημα, δὲν εἶχε παρὰ νά διατάξῃ ἕνα ἀκόμα φάρμακο γιὰ νά τελειώσουν ὅλα καὶ νά ἐλευθερωθῇ τὴ Σουζάννα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού τὴν εἶχε τόσα χρόνια χωρῖσαι ἀπ' αὐτόν. Λίγες στιγμῆς ἀκόμα ἀγωνίας πέρασαν, ὅταν ἐφθασε κ' ἡ Σουζάννα μὲ τὸ φάρμακο στὸ χέρι...

— Δόστο μου εἰδῶ Σουζάννα, τῆς εἶπε ἀμέσως ὁ γιατρός. Θά τοῦ τὸ δώσω ἐγὼ...

"Ἡ Σουζάννα ὑπήκουσε. "Ο γιατρός ἔριξε σ' ἕνα κουτάλι τὸ φάρμακο καὶ προχώρησε πρὸς τὸν ἀσθενῆ ὁ ὅποιος βρισκότανε, σχεδὸν ἀνάσθητος ἀπὸ τὸν πυρετό, καὶ παραλήρησε.

"Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Πασκάλ. "Οτι ἄνοιξε λίγο τὰ μάτια του.

— "Οχι !... "Οχι !... εἶπε λίγο πρὶ ὕστερα σάν εἶδε τὸν γιατρό.

— Πρέπει νά τὸ πάρῃς Πασκάλ, τοῦ εἶπε ἡ Σουζάννα... Πρέπει νά τὸ πάρῃς... αὐτὸ θά σὲ κἀνῆ καλά...

"Ενας ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀρρώστου... "Ἡ Σουζάννα ἀνατριχίασε καὶ κούταξε ἀνησυχητὴ τὸν γιατρό, ὁ ὅποιος σκύβοντας ἀκόμα περισσότερο πρὸς τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς προσπαθοῦσε νά τὸν πείσῃ νά πάρῃ τὸ φάρμακο...

— Δὲν θέλω, δὲν μπορῶ... ἄς πεθάνω... Θέλω νά πεθάνω... εἶπε ὁ ἀρρωστος σιγὰ, μὲ βρυσμένη φωνή...

Καὶ πρὶν ἀκόμα ὁ γιατρός προσφτάσει νά τελειώσῃ τὴν προσπάθειά του ὁ Πασκάλ. "Οτι συνεχέντροσε ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ ἀνσκηκώθηκε λίγο στὸ κρεβάτι. Τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιά ἀλλόκοτὴ ἔκφραση καὶ προσπαθοῦσε νά διακρίνῃ καλά ποὺς ἦταν στὸ δωμάτιο.

"Ενας δευτέρως ἀναστεναγμὸς πρὶν βαθῶς ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀκούστηκε νά βγαίῃ πάλι ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ ἀρρώστου καὶ τὰ φλογι-

"Εμειναν κ' οἱ δύο ἀκίνητοι.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΘΕΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ο Θεός συνήθιζε να κάνει περιπάτο, τον παλιό καιρό, στα δάση και στα λιβάδια. Δεν ήταν όμως πάντοτε χαρούμενος και ευθυμιο...

Ο Διάβολος του ζήτησε τότε να χωρίσουνε στη μέση τον κόσμο, κι' αυτός μὲν να πάρη τη γῆ, ὁ Θεὸς δὲ τὸν οὐρανὸν...

Ο Θεός όμως δεν ἀρέστηκε σ' αὐτά. Ζήτησε ἀκόμα ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τοῦ ὑπογράψῃ χαρτὶ γιὰ ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ εἶνε λέει ὑγιουνος...

Ο Θεός κάνοντας τὴ συμφωνία μὲ τὸν Διάβολο ξέχασε ὅτι, ὅταν ἔδωκε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὸν παράδεισο, τοὺς εἶπε νὰ καλλιεργούν τὴ γῆ ἐλεύθερα...

Νοικοκύρης εἰμ' ἐγώ ! εἶπε τότε ὁ Διάβολος. Ἀφήστε τὴν γῆ ἥσυχν εἶνε δική μου...

Ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Θεὸς στεναχωρήθηκε καὶ μετανόησε πὸν ἔδωσε τὴν ὑπογραφή του στὸ Διάβολο, ἔκανε ὁμως ὑπομονή...

Ὁ ἄγγελος σκέφτηκε λίγο καὶ βρῆξε τὸν τρόπο. Μιὰ καὶ δύο, λοιπὸν, πάει καὶ μπαίνει στὸ σπῆτι τοῦ Διαβόλου, ὑπηρετής...

Μιὰ μέρα πὸν ἔκανε περιπάτο σὲ μιὰ λίμνη ὁ ἄγγελος εἶπε στὸ Διάβολο : « Ἐσὺ πὸν εἶσαι τόσο δυνατὸς καὶ τόσο ἔξυπλος μορεῖς νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὴν μέση τῆς λίμνης μιὰ χούφτα ἄμμο ; »

Τὴν ὥρα πὸν ὁ Διάβολος χασομεροῦσε μέσα στὸ νερὸ, ἄρπαξε ὁ ἄγγελος τὸ χαρτὶ καὶ πέταξε πρὸς τὸν οὐρανὸν. Ὅταν ὁ Διάβολος βῆκε ἀπ' τὴ λίμνη καὶ κατάλαβε τὴ τούφτιασε ὁ ἄγγελος ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ...

Ὁ ἄγγελος κούτσαίνοντάς πῃς στὸν Θεὸ παραπονούμενος, κι' ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν παραγορήσῃ κούτσαε καὶ τὸ Διάβολο. Ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ Διαβόλοι εἶνε κατσικολόδαροι καὶ κούτσαίνου...

Διασκευὴ ἐκ τοῦ Βουλγαρικῶ Π. Ν. Στελλίου

σμένα μάτια του καρφώθηκαν ἐπάγω στὸ γιατρό...

« Ἐσὺ ; ἐσὺ ἐδῶ ;... εἶπε ὁ ἄρρωστος καὶ μὴ μπορῶντας πιά νὰ κρατηθῆ ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι...

Ὁ γιατρός ἔτρεξε κοντὰ του προσπαθώντας καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ πάρῃ τὸ φάρμακο πὸν ἴσως νὰ τὸν ἔσωζε ἀλλὰ ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου εἶχε ἀρχίσει νὰ κυριεύει τὸν Πασχάλ...

Περάσανε ἀκόμα μερικὲς στιγμὲς καὶ ὁ ἄρρωστος ἀφοῦ ἀνοιξε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του καὶ κούτσαξε λίγο τὴ γυναίκα του γιὰ τελευταία φορὰ, ξεψύχησε ψιθυρίζοντας...

— Δὲν μ' ἀγάπησες Σουζάννα, δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ...

Arnaud de Laporte

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

ΤΟΥ GOETHE

Ἦταν ὁ καιρὸς πὸν ζοῦσε ἀκόμα ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺν ἑνας ἀπλόοις θνητὸς στὸ ἐφήμερο Βασίλειον τῶν Ἀνθρώπων...

Ἔνα πρωί, καθὼς εἶχε βγεῖ ἔξω μὲ τὸν ἀγαπητὸ του μαθητὴ Πέτρο καὶ περπατοῦσε μαζί του στὸς ἐξοχικούς δρόμους μιὰς μικρῆς πόλης, πὸν ἦταν κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ Χριστὸς εἶδε νὰ λάμπη μπροστὰ στὰ πόδια του κάποιον περιέργο σιδερένιο ἀντικείμενο, τὸ ὁποῖο εἶσι καθὼς ἦταν κατασκευασμένο καὶ καταπατημένο, δύσκολα μοροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνει τί εἶνε !

— Πέτρο ! Σκύψε καὶ πάρε αὐτὸ τὸ σίδερο !

Ὁ Πέτρος ὁμως, πὸν τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ ἄλλες σοβαρότερες σκέψεις, οὔτε ἄκουσε, οὔτε καὶ κατάλαβε τὴν διαταγὴ αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ χωρὶς νὰ δῶσῃ κ' ἰμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια του, ἐξακολούθησε σκεπτικὸς τὸ δρόμο του, ἀφήνοντας πίσω του τὸν Θεάνθρωπο...

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐπανελάβε τὴ διαταγὴ του. Σταματημένος ὁπως ἦτανε μπροστὰ στὸ σιδερένιο αὐτὸ ἀντικείμενο, ἀφοῦ ἔβριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ μαθητὴ του, μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπὸ μακροθυμία καὶ ἔλεος, ἔσκυψε μόνος του καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὸ σίδερο...

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐξεπλάγη, ὅταν πρόσεξε καλύτερα αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο γιὰτὶ ἤξερε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὸν τὸ εἶδε ὅτι τὸ πράγμα αὐτὸ πὸν ἔλαμνε μπροσὰ στὰ πόδια του δὲν ἦταν παρὰ ἓνα κοινὸ σιδερένιο πέταλο ἀλόγου...

Ἡ ὀμίλια πὸν τὴν εἶχαν διακόψει ξαναόρχισε καὶ σὲ λίγο θὰ ἔμπαιναν καὶ πάλι στὴν μικρὴ ἐκεῖνη πόλι πὸν ἔμεναν. Τότε ὁμως ὁ Χριστὸς, καθὼς περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἓνα σιδηρουγεῖο, σταμάτησε γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ πρόσφερε στὸ σιδηρουργὸ ν' ἀγοράσῃ τὸ πέταλο πὸν εἶχε βρῆ ἰστὸ δρόμο. Ὁ σιδηρουργὸς, ἀφοῦ τὸ κούτσαξε λίγο εἶπε στὸ Χριστὸ :

— Τρία δηνάρια δίνα γι' αὐτὸ τὸ πέταλο. Ὁ Χριστὸς δέχτηκε τὴν τιμὴ καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο ἔπηρε τὰ χρήματα καὶ τὰβαλε στὴν τσέπη του...

Λίγο πὸν πέρα, ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, ὁ Χριστὸς συνάντησε στὸ δρόμο του ἓνα γεροντάκο ὁ ὁποῖος πούλοῦσε ὥρατια κεράσια. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἐπλησίασε τὸν γεροντάκο καὶ δίνοντάς του τὰ τρία δηνάρια τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ ὀλίγα κεράσια. Ὁ γεροντάκος ἐξύγισε ἀμέσως τὴν ἀνάλογη ποσότητα καὶ εἶσι ὁ Θεάνθρωπος ἐγένεμισε τῆς τσέπης του ἀπὸ τὰ δροσερὰ αὐτὰ καὶ κατακόκκινα φρούτα...

Ἐμπαιναν πιά μέσα στὴν πόλη ὅταν ὁ Πέτρος γύρισε καὶ εἶπε στὸ Χριστὸ :

— Εἶνε νωρὶς ἀκόμα ! Δὲν πᾶμε λιγάκι πρὸς τὸ δάσος. Ὁ Χριστὸς δέχτηκε καὶ ξαναβγήκαν πάλι ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία...

Τὸ δάσος ἦτανε μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη καὶ στὸ δρόμο ὁ Χριστὸς κούραστηκε...

— Θέλετε νὰ γυρῶσουμε, Δάσκαλε, τὸν ἐρώτησε ὁ μαθητὴς του.

— Ὅχι ἀκόμα ! εἶπε ὁ Θεάνθρωπος. Ἄς προχωρήσουμε λίγο πὸν πέρα !

Σὲ λίγο ὁμως, ὅταν εἶχαν πιά μιῇ μέσῃ στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους, ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ διψᾷ. Νερὸ ὁμως δὲν βρισκότανε πούθεν...

Τότε ὁ Χριστὸς ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα κεράσι καὶ τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ χροφὰ στὴ γῆ. Ὁ Πέτρος μόλις τὸ εἶδε τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφαγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι τὸ κεράσι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ...

Λίγο πὸν πέρα ὁ Χριστὸς ἄφησε χροφὰ νὰ πέσῃ καὶ ἓνα ἄλλο κεράσι. Ὁ Πέτρος ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε κι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔφαγε. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελήφθη ἀρκετὲς φορὲς...

Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε τοῦ μαθητὴ του, χαμογελώντας :

— Ἄν εἶχες σκύψει μιὰ φορὰ, δὲν θὰ ἔκανες τῶρα τὸν κόπο νὰ σκύβεις καθετὸσο καὶ νὰ κοπιάζῃς. Τὰ κεράσια αὐτὰ πὸν βλέπεις τᾶρριχα ἐγὼ καὶ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα πὸν ἀγόρασα πρὶν μὲ τὰ χρήματα πὸν πῆρα ἀπὸ τὸ πέταλο ! Θυμᾶσαι ;

Ὁ Πέτρος ἔμεινε ἐκπληκτος καὶ μόνο τότε θυμῆθηκε τὸ σιδερένιο ἐκεῖνο ἀντικείμενο πὸν τοῦ εἶχε πῆ ὁ Δάσκαλός του νὰ σκύψῃ νὰ τὸ πάρῃ, τὴν ὥρα πὸν περπατοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη...

Ἔτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ μας, εἶπε, συνεχίζοντας ὁ Θεάνθρωπος. Ὅταν δὲν θέλεις νὰ κούραστῃς μιὰ φορὰ γιὰ κάτι, θὰ κούραστῃς ἀργότερα καὶ θὰ κοπιάζῃς γιὰ πολὺ μικρότερα καὶ πὸν ἀσήμαντα ζητήματα !..

